

ASIAINTILASTA PUOLUEESSA

Ulkomainen sosialidemokraattinen lehdistö on jälleen työntänyt etualalle puoluekriisiämme koskevan kysymyksen aiheuttaen laajoissa puoluepiireissä kovaa suukopua, neuvottomuutta ja epäröintiä. Puolueen Pää-äänenkannattajan on sen tähden valaistava perinpohjaisesti tätä kysymystä. „Golosin” 23. numerossa ollut Martovin artikkeli ja Trotskin esiintyminen, jonka muotona oli erillisenä lehtisenä julkaistu „Wienin klubin” „päätöslauselma” vuoden 1910 marraskuun 26 pltä, asettavat kriisikysymyksen lukijan eteen vääristellen kokonaan asian olemuksen.

Martovin artikkelin ja Trotskin päätöslauselman takana on myös tiettyjä käytännöllisiä *toimenpiteitä* — sellaisia toimenpiteitä, jotka on suunnattu puoluetta vastaan. Martovin artikkeli on vain kirjallinen muoto, johon puolueemme *KK:n hajottamiseen tähtäävä golosilaisten aloittama kampanja* on verhottu. Trotskin päätöslauselma, jossa paikallisjärjestöjä kehoitetaan valmistelemaan „puolueen yleistä konferenssia” ilman ja vastoin Keskuskomiteaa, ilmaisee sitä samaa, mikä on golosilaisten päämääränä: *likvidaattorien vihaamien keskuselinten hävittäminen ja samalla myös puolueen hävittäminen järjestönä*. Näitä golosilaisten ja Trotskin puoluevastaisia edesottamuksia ei ole ainoastaan saatettava selville vesille, vaan niitä vastaan on myös *taisteltava*. Tovereiden, joille puolue ja sen ennallistamisen asia ovat kalliita, on mitä päättäväisimmällä tavalla esiinnyttävä kaikkia niitä vastaan, jotka pelkkien ryhmäkuntalais- ja kerholaisnäkökohtien ja -etujen vuoksi pyrkivät hajottamaan *puolueen*.

Martovin artikkeli „Mihin on päädytty?” on huonosti peiteltyä täysistunnon päätösten pilkkaamista ja likvidaattorimaista riemua puolueen epäonnistumisten johdosta. „Kertaakaan ei ole onnistuttu kutsumaan koolle lukemääräisesti pientä Keskuskomitean kollegiota Venäjällä” — näin kirjoittaa Martov ja kirjoittaa kursiivilla, aivan kuin läkähtymäisillään siitä mielihyvystä, minkä moisen tosiasian ilmoittaminen tuottaa kaikille likvidaattoreille.

Valitettavasti Martov on oikeassa. Venäjällä olevan KK:n ei ole onnistunut kokoontua. Suotta kuitenkin Martov aikoo kiertää sen kysymyksen, kuka hajotti KK:n Venäjällä. Sen koollekutsumista estämässä oli poliisihaittojen lisäksi eräs ei poliisi-, vaan poliittinen haitta. Sinä oli tunnettu Mihailin, Romanin ja Jurin kieltäytyminen tulemasta KK:n istuntoon *vaikkapa* vain kooptoisista varten; sinä oli noiden samojen henkilöiden ilmoitus, että he „katsovat KK:n olemassaolon sinänsä vahingolliseksi”.

Ei voida kiistää sitä, että se on KK:n hajottamista, kun kieltäydytään tulemasta edes yhteen istuntoon kooptoisista varten, kun kieltäydytään tulemasta sellaisten henkilöiden kutsusta, jotka toimivat lukemattomien poliisihaittojen keskellä. Ei voida kiistää sitä, että tuon poliittisen teon, jota samalla on *periaatteellisesti* perusteltu, ovat tehneet henkilöt, jotka kuuluvat „Golosin” „huomattavimpien” venäläisten avustajien ryhmään (16:n¹⁵ kirje „Golosin” 19.—20. numerossa), jotka kuuluvat hra Potresovin ja kumpp. *legaaliin* likvidaattoriryhmiin. Kaikki nuo ovat tosiasioita. *Riippumattomien legalistien, sosialidemokraattien vihollisten, ryhmä* — juuri se on hajottanut KK:n Venäjällä.

Kun Axelrod väittää („Golosin” 23. numerossa), että likvidaattori-„nimitystä” käytetään muka „eroa tekemättä”, kun hän menee puheissaan jopa sellaiseen järjettömyyteen, että me muka saatamme sanoa likvidaattoreiksi ihmisiä, jotka ovat väsyneet tai murtuneet taistelussa toimeentulonsa puolesta, kun hän, puhuessaan moista pikkulapsen hölynpölyä, *siuouttaa vaieten* nimenomaan likvidaattorien sen ryhmän ja ne ryhmät, jotka puolueen Pää-äänenkannatajassa on *nimeltään* mainittu, niin moisten verukkeiden vilpillisyyttä on tarpeetonta todistellakaan. Kun Martov ja muut golosilaiset muka „kinaavat” „Golosissa” Venäjällä

olevia likvidaattoreja vastaan, julistaen heidän menettelynsä „kevytmielisyydeksi” (!!), „taivuttaen” heitä vielä odottamaan (Martov Levitskistä 23. numerossa), ja *samanaikaisesti toimivat* yltä päätä yhdessä heidän kanssaan, muodostavat käsi kädessä heidän kanssaan erikoisen *ryhmäkunnan* ulkomailla taistellakseen puoluetta vastaan ja tukeakseen puolueen vihollisia, herroja Potresoveja, niin siinä on meillä vain eräs poliittisen teeskentelyn monista ilmauksista. Kukaan politiikkaa ymmärtävä henkilö ei sano, että hra Miljukov muka vakavissaan kamppailee vehiläisiä¹⁶ vastaan, kun hän „kinastelee” heidän kanssaan, julistaa heidät „kevytmielisiksi” ja samanaikaisesti *toimii* poliittisesti käsi kädessä heidän kanssaan. Jok’ikinen myöntää, että hra Miljukov todistaa siten oman ulkokultaisuutensa eikä suinkaan kumoa sitä tosiasiaa, että hän on politiikassa solidaarinen vehiläisten kanssa. Kukaan politiikkaa ymmärtävä henkilö ei sano, että hra Stolypin ja hänen hallituksensa muka vakavissaan kamppailee mustaa sotniaa vastaan, kun hän „kinastelee” sen kanssa („Rossijassa”¹⁷), syyttää sitä „kevytmielisyydestä”, mutta *toimii* samanaikaisesti käsi kädessä sen kanssa. Jok’ikinen myöntää, että hra Stolypin ja tsaarihallitus todistavat siten vain oman ulkokultaisuutensa eivätkä suinkaan kiistä sitä tosiasiaa, että ne ovat politiikassa solidaarisia Purishkevitskien kanssa.

Mutta joskin „Golosin” poliittinen ulkokultaisuus pitäisi jok’ikiselle olla selvä, niin Martovin *vihjaus*, että „legaalisuus tappaa” muka puolueen viralliset edustajat, *ei voi olla selvä* 999 lukijalle 1000:sta, sillä tuo vihjaus on tarkoituksellisesti hämärä.

Jotta *kaikki* ymmärtäisivät, missä on erimielisyyksien ydin, Pää-äänenkannattajan velvollisuutena on hälventää puolueasioita koskeva hämäryys.

Martov tarkoittaa sitä, että *paisi* KK:n päätöstä, el ole *mitään* puoluekantaista legaalista ulospääsyä kriisistä. Kun siis venäläisten likvidaattorien onnistui hajottaa KK Venäjällä (ja jos *ulkomaisten likvidaattorien onnistuu estää* KK:n *koollekutsuminen edes ulkomailla*), niin tilanne muodostuu legaalisesti ulospääsemättömäksi. Ja Martov riemuitsee jo ennakolta: KK on näet lopullisesti hajotettu, legaalista ulospääsyä *ei ole*, likvidaattorit ovat muka voitaneet pelin.

Martov on ollut liian hätäinen. Se, mikä hra Potresovilla ja muilla puolueen vihollisilla *on mielessä*, se on luiskahtanut ennen aikojaan Martovin *kieleltä*.

Niin, Martov on oikeassa! Ainoan ulospääsyn puoluekriisistä voi löytää Keskuskomitea. Näin ollen, jollei poliisi- ja yllämainittujen poliittisten haittojen vuoksi onnistuta kutsumaan KK:aa koolle Venäjällä, niin se on saatava kokoon ulkomailla. Se on *ainoa* keino päästä lähemmäksi ulospääsyä kriisistä. Ja eräs puoluevirtauksista, jotka KK:n viimeisessä täysistunnossa tekivät sopimuksen ryhmäpuitteiden ulkopuolisesta yhteisestä puolue toiminnasta,— bolshevikit ottivat askelen jouduttaakseen ainoaa ulospääsyä puoluekriisistä. Bolshevistisen virtauksen edustajat luovuttivat bolshevikkiryhmän omaisuuden puolueen käyttöön *ehdolla*, että samanaikaisesti heidän, bolshevikkien, ryhmäkeskuksen hävittämisen kanssa hävitetään myös menshevikien (golosilaisten) ja otzovistien („vperjodilaisten”) ryhmäkeskukset. Tätä *ehto ei ole täytetty*. Eikä siinä kaikki. Golosilaisten ryhmän johtava äänenkannattaja „Golos Sotsial-Demokrata” on ryhtynyt tarkoituksellisesti suosimaan ja suojelemaan niitä puolueen sisäisiä vihollisia, joita vastaan KK:n täysistunto yksimielisesti velvoitti meitä taistelemaan mitä päättäväisimmin, koska ne ovat porvarillisia ja puolueelle vihamielisiä poikkeamisia sosialidemokratiasta. Koska sopimusta, joka solmittiin täysistunnossa kaikkien puoluevirtausten ja -ryhmien välillä, on täten ilmeisesti rikottu ja koska erään sopimuspuolen politiikka on näin ilmeisesti puoluevastaista,— bolshevikit ovat katsoneet tarpeelliseksi vaatia palautettavaksi ne varat, jotka he luovuttivat ehdollisesti puolueelle vuosi sitten. Joulukuun 5 p:nä 1910 he jättivät tästä vastaavan ilmoituksen Keskuskomitean Ulkomaiselle byroolle. Ovatko bolshevikit menetelleet tässä tapauksessa oikein vai väärin, sen on ratkaiseva täysistunnon edeltäkäs määräämä instanssi. Asian ydin on siinä, että *nyt*, siitä hetkestä alkaen, kun bolshevistisen virtauksen edustajat esittivät vaatimuksensa, ei KK:n täysistunnon koollekutsuminen ulkomailla ole välttämätöntä enää yksinomaan vain ulospääsyn hakemiseksi puolueen sisäisestä kriisistä: se on *välttämätöntä* kaikille virtauksille ja ryhmille, jotka tammikuun 6 p:nä 1910 solmivat sopimuksen, *niiden oman sitoumuksen mukaisesti* — *niiden itsensä yksimielisesti hyväksymän*

*päätöslauselman * mukaisesti.* KK:n täysistunnon koollekutsuminen ei ole muodostunut ainoastaan puoluevälttämättömyydeksi, vaan siitä on tullut *juridinen velvollisuus.* Huomaamme jälleen, *että muuta legaalista ulospääsyä tilanteesta — paitsi täysistunnon koollekutsumista — ei voi olla...*

Ja juuri tässä golosilaisten politiikka on kerralla paljastunut.

KK:n selvän ja tarkan päätöksen mukaisesti ei KKUB:lle luulisi bolshevikkien vaatimuksen johdosta jäävän muuta neuvoksi kuin täysistunnon koollekutsuminen, ja vasta sitten, jos koollekutsumisyrietykset jäisivät tuloksettomiksi kolmen kuukauden kuluessa, pitäisi turvautua toiseen KK:n määräämään kysymyksenratkaisutapaan. Mutta golosilaiset ovat ottaneet toisen suunnan.

Joulukuun 12 p:n golosilainen Igorev, KKUB:n jäsen, jätti kirjallisen ilmoituksen, jossa hän sanoo *vastustavansa täysistunnon koollekutsumista* ja suostuvansa vain komissioon!

Selvää on, missä tässä on asian ydin: täysistunto on suvereeninen ja kerran kokoonnuttuaan *saattaa löytää legaalisen ulospääsyn* kriisistä, mahdottomasta asiointilasta Venäjällä. Komissio sen sijaan *ei ole suvereeninen*, sillä ei ole mitään oikeuksia (paitsi varoja koskevan bolshevikkien vaatimuksen käsittelyoikeutta) *eikä se voi löytää mitään legaalista ulospääsyä* kriisistä.

Kävi niinkuin sananlaskussa sanotaan: joka toiselle kuoppaa kaivaa, se itse siihen lankeaa!

Martov oli tuskin ehtinyt osoittaa kohteliaasti puolueelle sen muka legaalisuuden mielessä ulospääsemättömän tilanteen „kuopan”, jossa likvidaattorit niin mielellään tahtoisivat nähdä virallisen puolueen, kun *tuossa kuopassa osoitautui olevan golosilainen Igorev!*

* Asia on siten, että täysistunnossa solmittiin, tunnustettiin puolue*laiksi, legaalisuuden* lähteeksi puolueelle, sopimus KK:n ja bolshevittisen virtauksen tiettyjen edustajien välillä bolshevikkien omaisuuden *ehdollisesta* luovuttamisesta puolueelle. Tämä sopimus julkaistiin Pää-äänenkannattajassa (№ 11), siinä julkaistiin myös koko se proseduuri, joka tämän sopimuksen yhteydessä ennakoivasti määriteltiin täysistunnossa. Tärkeimpänä seikkana, joka on ennakoivasti otettu huomioon siltä varalta, että bolshevikkien taholta tehdään ilmoitus yhdistymisen *ehtojen rikkomisesta* golosilaisten ja vperjodilaisten taholta, on *täysistunnon koollekutsuminen* (ulkomailla). „Jollei syystä tai toisesta onnistuta”, sanotaan täysistunnon päätöslauselmassa, joka on julkaistu Pää-äänenkannattajan 11. numerossa, „järjestämään täysistuntoa 3:n kuukauden sisällä siitä hetkestä lukien, jolloin bolshevittisen virtauksen edustajat esittävät vaatimusilmoituksensa, niin kutsutaan koolle” erikoinen komissio.

Venäläiset likvidaattorit hajottivat Venäjällä olevan KK:n. Nyt ulkomailla olevat likvidaattorit ovat estämässä myös ulkomaisen KK:n koollekutsumista. Likvidaattorit riemuitsevat odottaen mitä suurinta iloa (Stolypinille ja likvidaattoreille): ei *mitään* KK:aa. Se se olisi siunauksellista herroille Potresoveille ja „vperjodilaisten” ryhmälle!

Emme pysähdy tässä tarkastelemaan golosilaisen Igorevin verukkeita emmekä siihen, miten KKUB:n bolshevikki-jäsen ne kumooa vastailmoituksessaan *. Huomautamme vain, että golosilainen Igorev oli siinä määrin ennakoiva, että ilmoitti suoraan vastustavansa täysistuntoa siinäkin tapauksessa, *vaikka* se kutsuttaisiin koolle *yleisten sääntöjen mukaisesti* (siihen vaaditaan KKUB:n yksimielisyyttä) eikä vaatimusilmoitusta koskevan erikoispäätöksen perusteella. Golosilainen Igorev pitää täysistunnon koollekutsumista „hankalana” j.n.e. Ymmärtäähän sen: onhan likvidaattoreista jo legaalisen puolueemme olemassaolo sinänsä liian „hankalaa”. Täysistunnosta tulisi etupäässä emigranttien täysistunto — sellainen on golosilaisen Igorevin toinen „perustelu”. Mutta se ei estä golosilaisia tukemasta kaikin voimin Trotskin *aito emigranttista* suunnitelmaa „puolueen yleisen” konferenssin koollekutsumiseksi ilman ja vastoin Keskuskomiteaa...

Joka tapauksessa golosilaiset ovat päättäneet hajottaa *minkä hyönsä* Keskuskomitean!

Meidän on edelleen kiinnitettävä puolueen jäsenten huomio yleisluontoisempaan kysymykseen — asiaintilaan VSDTP:ssa. Kuten jokainen vallankumouksellinen puolue, meidän puolueemme voi olla olemassa ja kehittyä vain ehdolla, että vallankumouksellisilla on edes minimaalinen *halu* auttaa toisiaan *yhteisessä* työssä.

Jolleivät puolueen säännöt ja päätökset (puolueen „legaalisuus”) ole olemassa tämän yhteisen työn *helpottamista* varten, vaan *koukkuilua* varten, joka tekee mahdolliseksi *jarruttaa* sitä tärkeimpien puoluekollegioiden sisältä käsin, niin puolue toiminta muuttuu sopimattomaksi komediaksi. Missä muussa puolueessa tahansa KK:n koollekutsumisvaikeudet synnyttäisivät heti kymmeniä muotoja ja teitä poliisihaittojen voittamiseksi ja yhä uusien toiminta-

* Pää-äänenkannattajan toimitukselle lähettämässään kirjeessä viimeksi mainittu toveri pyytää meitä, että auttaisimme häntä saattamaan puolueen tietoon sen, että golosilaiset pyrkivät ajamaan täysistunnon karille.

tapojen löytämiseksi. Meillä sen sijaan puolueen *sisällä* ryhmäkuntalaiset palvelevat: kuka herroja Potresoveja, kuka suoranaisia otzovisteja ja puolueen *ulkopuolella olevia* puolianarkisteja. Sellaisilla kuin golosilainen Igorev, „legaalisuus” muuttuu keinoksi, jolla vahingoitetaan puoluetta *sisältäkäsin*, jarrutetaan toimintaa, autetaan herroja Potresoveja hävittämään puoluetta*. Moinen tilanne on mahdoton. Ja tässä eivät auta „hyvää tarkoittavat päätöslauselmat”, joille tuo samainen Martov oikeutetusti nauraa. Jotta asiaa voitaisiin auttaa, on ennen kaikkea *ymmärrettävä* asia. On ymmärrettävä, minkä vuoksi on typerää, sopimatonta, naurettavaa sepitellä hyvää tarkoittavia päätöslauselmia yhteistyöstä sellaisten herrojen kanssa kuin ovat Potresovit ja kumpp. Kun puolue tajuaa sen, että tässä on kaksi keskenään sovittamatonta politiikkaa, että tässä on kysymys sosialidemokratismista ja liberalismista, niin silloin puolue löytää pian ulospääsyn. Silloin me saatamme luoda „legaalisuuden”, joka *ei ole* sitä varten, että likvidaattorit tekisivät *siitä* kompastuskiven puolueelle.

Täytyy tunnustaa, että hra Potresovia ja hänen ystäviään samoin kuin golosilaista Igorevia ja hänen ystäviään tulee *kiittää* siitä, että he auttavat menestyksellisesti puoluetta *ymmärtämään* tämän.

Trotskin esiintyminen, joka *ulkonaisesti* ei ole missään yhteydessä siihen pilkkaan, jota Martov tekee puolueen epäonnistumisista, eikä KK:aan kohdistuneeseen golosilaisen hajotustyöhön, on itse asiassa erottamattomassa yhteydessä, „etuisuus”-yhteydessä kumpaankin. Puolueessa monet eivät vielä ymmärrä sitä, missä tuo yhteys on. Wienin päätöslauselma vuoden 1910 marraskuun 26 pltä auttane heitä kaiketikin ymmärtämään asian ytimen.

Päätöslauselmassa on kolme osaa: 1) sodanjulistus „Rabotshaja Gazetalle” (kehotetaan „*vastustamaan päätäväisesti*” sitä, kuten „uutta ryhmäkuntalais- ja kerholaisyrittystä”, Trotskin sanontaa käyttäen); 2) polemiikkia bolshevikien ja plehanovilaisten „liiton” linjaa vastaan; 3) ilmoitus, että „Wienin klubin (t.s. Trotskin ja hänen

* Ja kun Martov tekee pilkkaa puolueen virallisista laitoksista sanomalla: „legaalisuus tappaa ne”, niin hän on *oikeassa sikäli*, mikäli toiminnan tuloksellisuuden „tappavat” näiden laitosten *sellaiset* „legaaliset” (s.o. puoluesääntöjen läi täysistunnon päätöksen perusteella luodut) muodot, jotka *antavat* Mihailille, Romanille, Jurille, golosilaisille (Igorevin kautta) j.n.e. mahdollisuuden jarruttaa toimintaa.

kerhonsa) kokous päättää: perustaa koko puoluetta käsittävän rahaston VSDTP:n konferenssin valmistelemista ja koollekutsumista varten”.

Ensimmäiseen osaan emme puutu ollenkaan. Trotski on aivan oikeassa sanoessaan, että „Rabotshaja Gazeta” on „yksityisyrittäjä” ja että sitä „ei ole valtuutettu puhumaan koko puolueen nimessä”.

Turhaan Trotski kuitenkin unohtaa, ettei häntäkään eikä hänen „Pravdaansa” myöskään ole siihen valtuutettu. Suotta hän sivuuttaa vaieten — sanoessaan täysistunnon tunnustaneen „Pravdan” työn hyödylliseksi — sen tosiasian, että täysistunto nimitti KK:n edustajan „Pravdan” toimitukseen. Sitä, että tästä vaietaan, samalla kun muistutetaan „Pravdaa” koskevasta täysistunnon päätöksestä, ei voida sanoa muuksi kuin *työläisten pettamiseksi*. Ja tämä Trotskin petos on sitäkin pahempaa, koska Trotski elokuussa 1910 karkotti „Pravdasta” KK:n edustajan. Tämän tapauksen jälkeen, KK:n ja „Pravdan” välisen yhteyden katkeamisen jälkeen Trotskin lehti ei ole mikään muu kuin „yksityisyrittäjä”, joka sitä paitsi ei ole kyennyt täyttämään sitoumuksiaan. Siihen asti, kunnes KK uudelleen kokoontuu, ei ole muuta „Pravdan” ja KK:n suhteiden tuomaria, kuin KK:n edustaja, jonka täysistunto on nimitänyt ja joka on tunnustanut Trotskin käyttäytymisen puoluevastaiseksi.

Juuri tämä seuraa siitä Trotskin parahiksi herättämästä kysymyksestä, kuka „on valtuutettu puhumaan koko puolueen nimessä”.

Enemmänkin. Mikäli (ja niin kauan kuin) riippumattomat legalisti-likvidaatit hajottavat Venäjällä olevaa KK:aa, mikäli (ja niin kauan kuin) golosilaiset hajottavat ulkomailla olevaa KK:aa, sikäli *Pää-äänenkannattaja jää ainoaksi laitokseksi*, joka on valtuutettu „puhumaan koko puolueen nimessä”.

Ja siksi pä sanommekin *koko puolueen nimessä*, että Trotski harjoittaa puoluevastaista politiikkaa; — että hän horjuttaa puolueen *legaalisuutta*, lähtee *seikkailun ja hajaannuksen* tielle, kun hän päätöslauselmassaan, mainitsematta sanallakaan KK:sta (aivan kuin hän olisi jo sopinut golosilaisten kanssa siitä, että KK hajotetaan!), ilmoittaa *yksinomaan ulkomaisen* ryhmän nimissä „rahaston järjestämisestä VSDTP:n konferenssin koollekutsumista

varten". Jos likvidaattorien yritykset KK:n hajottamiseksi onnistuisivat, niin me, ainoana laitoksena, joka on valtuutettu puhumaan koko puolueen nimessä, ilmoittaisimme viivyttelämättä, ettemme osallistu *mitenkään* „rahastoon” emmekä Trotskin hankkeeseen ja katsomme *koko puoluetta* käsittäväksi vain sellaisen konferenssin, jonka kutsuu koolle *Pää-äänenkannattaja* eikä Trotskin kerho*.

Mutta siihen asti, kunnes tapahtumat ovat lopullisesti ratkaisseet kysymyksen KK:n hajottamisesta, on olemassa toiveita täysin *legaalisesta* puoluekantaisesta lopputuloksesta.

Kehottaen puolueen jäseniä taistelemaan päättäväisesti tämän puoluekantaisen legaalisen lopputuloksen puolesta ryhdymme selvittämään sen erimielisyyden „periaatteellisia perusteita”, jonka golosilaiset ja Trotski kiiruhtavat saattamaan hajaannukseen asti — edelliset hajottamalla KK:aa ja jälkimmäinen — sivuuttamalla KK:n ja „järjestämällä rahaston” sitä varten, että Trotskin kerho voisi kutsua koolle „VSDTP:n konferenssin” (leikki pois!).

Trotski kirjoittaa päätöslauselmassaan, että taistelulla, jota „leniniläiset ja plehanovilaiset” käyvät (asettamalla täten *henkilöllisyydet* bolshevismiin ja puoluekantaisen men-shevismiin *virtausten* tilalle Trotski tahtoo ilmaista halveksumisensa, mutta ilmaiseekin vain oman ymmärtämättömyytensä), että tuolla taistelulla „ei ole nykyään mitään periaatteellista perustaa”.

Niinpä Pää-äänenkannattaja kehottaakin koko Venäjän sosialidemokraatteja ottamaan selvää noista periaatteellisista perustoista: askarrelkaamme nimenomaan tämän kiinnostavan kysymyksen parissa sen aikaa, kun käydään „epäkiintoisaa” kamppailua täysistunnon koollekutsumisesta!

Kopioimme tähän täydellisinä ne motiivit, joiden perusteella Trotski julistaa, että Pää-äänenkannattajan taistelulta puuttuu kaikkea periaatteellista perustaa:

...„*Kaikkiin* (kursivointi Trotskin) puoluevirtauksiin on juurtunut lujaan se vakaumus, että on ennallistettava illegaalinen järjestö, yhdistettävä legaalinen ja illegaalinen toiminta, noudatettava johdonmukaista sosialidemokraattista taktiikkaa, ja nämä tärkeimmät toiminnanohjeet hahmoteltiin viime täysistunnossa *yksimielisesti*.

* Että puolueen KK:n koollekutsuma, koko puoluetta käsittävä, mahdollisimman *pikainen* konferenssi on *tuiki tarpeellinen*, siitä ei voi olla kiistaa.

Tällä haavaa, vuoden kuluttua täysistunnosta, ei ole vaikeaa näiden totuuksien julistaminen, vaan niiden toteuttaminen käytännössä. Tienä siihen on puolueen kaikkien osien: „golosilaisten”, „plehanovilaisten”, „leniniläisten”, „vperjodilaisten”, puolueyhmiin kuulumattomien yksimielinen yhteistoiminta, sillä henkisesti puolue on jo päässyt lapsenkengistä, ja sen kaikkien jäsenten on aika tiedota itsensä ja toimia vallankumouksellisina sosialidemokraatteina, puolueensa patriootteina, ilman vastaisia ryhmänimityksiä. Ja tämän yhteistyön on tapahduttava koko puoluetta käsittävässä puitteissa eikä ryhmäkuntalehtien ympärillä”.

Tässä näyte siitä, miten hyviä sanoja haaskataan sanahelinään ja siten peitetään mitä suurinta valhetta, mitä suurinta petosta niin niitä itseään kohtaan, jotka fraaseista hurmaantuvat, kuin myöskin koko puoluetta kohtaan.

Sillä sehän on suoranainen ja huutava *valhe*, että *kaikkiin* puoluevirtauksiin olisi muka juurtunut lujaan se vakaumus, että illegaalinen järjestö on ennallistettava. Jok’ikinen „Golosin” numero osoittaa, että golosilaiset pitävät hra Potresovin ja kumpp. ryhmää *puoluevirtauksena* ja että he eivät ainoastaan „pidä” sitä sellaisena, vaan myös osallistuvat *systemaattisesti* sen „työhön”. Eikö ole naurettavaa, eikö ole häpeällistä olla nyt, vuoden kuluttua täysistunnosta, piilosilla, pettää itseään ja pettää työläisiä, rajoittua sanaverukkeisiin, kun kysymyksessä on „*toteuttaminen käytännössä*” eivätkä fraasit?

Niinkö vai eikö niin? Pitääkö Trotski hra Potresovia ja kumppaneita, jotka on selvästi mainittu Pää-äänenkannattajassa, „puoluevirtauksena” vai eikö pidä? Tämä kysymys on nimenomaan kysymys täysistunnon päätöksien „toteuttamisesta käytännössä”, ja *siitä on jo vuosi*, kun Pää-äänenkannattaja asetti selvästi, jyrkästi, määritellysti tämän kysymyksen, asetti sen niin, etteivät mitkään verukkeet ole mahdollisia!

Trotski yrittää taaskin selviytyä vaitiololla tai fraasilla, sillä hänen *täytyy salata* lukijoilta sekä puolueelta *totuus*, nimittäin se, että hra Potresovin, 16:n y.m. ryhmät ovat aivan riippumattomia puolueesta, täysin eristyneitä ryhmäkuntia, eivätkä ne ainoastaan ole ennallistamatta illegaalista järjestöä, vaan estävät sen ennallistamista, ja *mitään* sosialidemokraattista taktiikkaa ne eivät toteuta. Trotskin *täytyy salata* puolueelta se totuus, että golosilaiset sinänsä ovat ulkomainen ryhmäkunta, joka on yhtä eristynyt puolueesta ja palvelee käytännössä venäläisiä likvidaattoreja.

Entä „vperjodilaiset”? Trotski tietää mainiosti, että hekin ovat täysistunnon *jälkeen* lujittaneet ja kehittäneet omaa erikoista ryhmäänsä, jolla on puolueesta riippumattomia varoja ja oma ryhmäkuntalaiskoulunsa, jossa ei suinkaan opeteta „johdonmukaista sosialidemokraattista taktiikkaa”, vaan sitä, että „otzovismi on laillinen suunta-vivahte” ja jossa opetetaan otzovistisia mielipiteitä III Duuman merkityksestä, mielipiteitä, jotka on ilmaistu „Vperjodin” ryhmäkuntalaisohjelmassa.

Tästä kiistattomasta totuudesta Trotski on vaiti sen vuoksi, että hänen politiikkansa *reaaliset* tarkoitusperät eivät kestä totuutta. Mutta nuo reaaliset tarkoitusperät selvenevät yhä enemmän ja muuttuvat ilmeisiksi vähemmänkin kaukonäköisille puoluemiehille. Noina reaalina tarkoitusperinä on *Potresovien ja vperjodilaisten puoluevastainen liitto*, jota Trotski tukee ja järjestele. Se, että golosilaiset ovat hyväksyneet Trotskin päätöslauselman (sen tapaisen kuin Wienissä tehty), „Pravdan” kiemmailu vperjodilaisten kanssa, „Pravdan” sepustelut siitä, että Venäjällä muka paikanpäällä toimivat vain vperjodilaiset ja trotskilaiset, vperjodilaisten ryhmäkuntalaiskoulun mainostaminen „Pravdassa”, tämän koulun suoranainen tukeminen Trotskin taholta — kaikki nämä ovat tosiasioita, joita ei voida kauan pitää salassa. Naskalia et piilota pussiin.

Trotskin politiikan sisältönä on „Pravdan” „yksimielinen toiminta” herrojen Potresovien ja vperjodilaisten ryhmäkuntien kanssa. Osajako tässä liitossa on selvä: herrat Potresovit jatkavat puolueesta riippumattomina legalistintyötään, sosialidemokratian hajottamista, „golosilaiset” muodostavat tämän ryhmäkunnan ulkomaisen osaston ja Trotski ottaa tehtäväkseen olla asianajajana, joka vakuutelee naiiville yleisölle, että „*kaikkiin* puoluevirtauksiin on juurtunut lujaan” „johdonmukainen sosialidemokraattinen taktiikka”. Vperjodilaiset saavat samanlaisen asianajajan, joka puolustaa heidän ryhmäkuntalaiskoulunsa vapautta ja verhoaa ulkokultaisiin banaalein fraasein heidän politiikkaansa. Tämä liitto on tietenkin tukeva Trotskin „rahastoa” ja hänen koollekutsumaansa puoluevastaista konferenssia, sillä siinä niin herrat Potresovit kuin vperjodilaisetkin saavat sen, mitä he tarvitsevat: vapauden ryhmäkunnilleen,

siunauksen niille, verhon niiden toiminnalle, asianajaja-puolustuksen sille työläisten edessä.

Ja juuri „periaatteellisten perustojen” kannalta me emme voi olla tunnustamatta tuota liittoa *seikkailupolitiikaksi* sanan tarkimmassa merkityksessä. Trotski *ei rohkene* sanoa, että hän pitää Potresovia ja otzovisteja todellisina marxilaisina, sosialidemokratismen periaatteellisuuden todellisina puolustajina. Seikkailijan aseman olemus onkin juuri siinä, että hänen täytyy luovia alituisesti. Sillä jokainen näkee ja tietää, että *kaikilla* herroilla Potresoveilla ja otzovisteilla on *oma* linjansa (socialidemokratianvas-tainen linjansa), jota he *ajavat*, kun taas „Golosin” ja „Vperjodin” diplomaatit eivät ole minään muuna kuin verhona.

Pohjimmaisena syynä siihen, miksi uusi liitto on *tuomittu* epäonnistumaan, vaikka sen menestys poroporvarillisten aineiden keskuudessa olisi kuinka suuri tahansa ja vaikka Trotski saisi vperjodilaisten ja potresovilaisten „tulolähteiden” avulla kasaan minkälaisia „rahastoja” tahansa, on se, että tuo liitto on *periaatteeton*. Marxilaisuuden teoria, koko maailmankäsityksemme, koko puolueohjelmamme ja taktiikkamme „*periaatteelliset perustat*” eivät ole nykyään sattumalta, vaan kiertämättömästi työntyneet eräälle ensi tilalle koko puolue-elämässä. Ei ole ollut sattumanvaraista, vaan kiertämätöntä se, että vallankumouksen epäonnistumisen jälkeen *kaikissa* yhteiskuntaluokissa, mitä laajimpien kansanjoukkojen keskuudessa on herännyt mielenkiinto koko maailmankäsityksen syvimpiä perustoja kohtaan aina uskonnon ja filosofian kysymyksiä myöten, aina *koko* marxilaisen oppimme *periaatteita* myöten. Joukot, jotka vallankumous veti kärkevään taktiikkakysymystaisteluun, eivät ole pyrkineet sattumalta, vaan välttämättömyyden pakosta *yleisteoreettiseen* tietouteen kaudella, jolloin puutuu avoimia esiintymisiä. *Marxilaisuuden perustoja* on jälleen selitettävä näille joukoille, marxilaisuuden teorian puolustaminen on taaskin vuorossa. Kun Trotski julistaa puoluekantaisten menshevikkien ja bolshevikkien lähentymisen „poliittisesti sisällyksettömäksi” ja „epävakaaksi”, niin se osoittaa vain hänen syvää tietämättömyyttään, se kuvastaa vain hänen omaa täydellistä sisällyksettömyyttään. Bolshevikkien taistelussa „vperjodilaisten” epäsocialidemokraattisia aatteita vastaan, puoluekantaisten men-

shevikkien taistelussa herroja Potresoveja ja golosilaisia vastaan ovat päässeet voitolle juuri marxilaisuuden periaatteelliset perustat. Juuri tämä marxilaisuuden *periaatteellisia perustoja* koskevan kysymyksen pohjalla tapahtunut lähentyminen onkin ollut puoluemies-menshevikkien ja bolshevikkien todella yksimielisen toiminnan *reaalisena perustana* koko vuoden ajan täysistunnon jälkeen. Se on tosiasia eikä pelkkiä sanoja, lupauksia, „hyvää tarkoittavia päätöslauselmia”. Ja olkoot menshevismien ja bolshevismien entiset ja tulevat erimielisyydet millaisia tahansa (vain seikkailijat saattavat houkutellessa joukkoa *lupailemalla* erimielisyyksien häviämistä, niiden „likvidoimista” sen tai tämän päätöslauselman avulla), tätä historiallista tosiasiaa ei voida tehdä olemattomaksi. Vain tärkeimpien puolue-ryhmien *oma* sisäinen kehittyminen, vain *niiden oma* aatteellinen evoluutio voi antaa takeen puolue-ryhmien tosiasiallisesta hävittämisestä niiden lähestymisen tietä, kokeilemalla niitä yhteisessä työssä. Ja se alkoi täysistunnon jälkeen. Potresovin, vperjodilaisten ja Trotskin yksimielistä toimintaa *emme ole vielä* nähneet, olemme nähneet vain kerholaisdiplomatiaa, sanoilla leikkittelyä, kieroilusolidarisuutta. Puoluekantaisten menshevikkien ja bolshevikkien yksimielisen toiminnan on puolue vuoden kuluessa saanut nähdä, ja jokainen, joka osaa pitää arvossa *marxilaisuutta*, jokainen, jolle sosialidemokratismien „periaatteelliset perustat” ovat kalliita, ei hetkeäkään epäile sitä, että yhdeksän kymmenesosaa *kummankin* ryhmän työläisistä tulee olemaan *tämän* lähentymisen kannalla.

Trotskin, Potresovin ja vperjodilaisten liitto on seikkailupolitiikkaa nimenomaan „periaatteellisten perustojen” kannalta katsoen. Sitä se on myöskin *puolueen poliittisten* tehtävien kannalta katsoen. Nämä tehtävät on täysistunto tosiaankin osoittanut *yksimielisesti*, mutta ne eivät lainkaan sisälly siihen banaaliin fraasiin: legaalisen ja illegaalisen toiminnan yhdistäminen („yhdistävähän” kadetitkin legaalisen „Retshin”¹⁸ ja illegaalisen „kadettilaisen” KK:n), jonka Trotski valitsee varta vasten tehdäkseen herrojen Potresovien ja vperjodilaisten mieliksi, joilla ei ole mitään tyhjiä fraaseja ja banaaliuksia vastaan.

„Porvarillisen vastavallankumouksen kaudella sosialidemokraattisen liikkeen historiallinen tilanne” — sanotaan täysistunnon päätöslauselmassa — „synnyttää kiertämättömästi, ilmauksena proletariaattiin

kohdistuvasta porvariston vaikutuksesta, toisaalta illegaalisen sosialidemokraattisen puolueen kieltämistä, sen osuuden ja merkityksen väheksymistä, vallankumouksellisen sosialidemokratian ohjelmallisten ja taktillisten tehtävien ja tunnusten tyypistämisen yrityksiä j.n.e.; toisaalta sosialidemokratian duuma-toiminnan ja legaalisten mahdollisuuksien käyttämisen kieltämistä, sitä, ettei ymmärretä kummankaan tärkeyttä eikä osata soveltaa vallankumouksellista sosialidemokraattista taktiikkaa nykyhetken omalaatuisiin historiallisiin oloihin j.n.e.”.

Vuoden kokemuksen jälkeen ei voida olla antamatta suoraa vastausta kysymykseen, joka koskee näiden ohjeiden *reaalista* merkitystä. Ei pidä unohtaa, että täysistunnossa *kaikki* kansalliset (joihin yhtyi Trotskikin, joka alati yhtyy *jokaiseen* tämän tai tuon hetken enemmistöön) esittivät kirjallisesti, että „päätöslauselmassa mainittua virtausta, jota vastaan on välttämättä taisteltava, pitäisi *oikeastaan* nimittää likvidaattoruudeksi”.

Täysistunnon jälkeinen vuoden kokemus on käytännössä osoittanut tuon proletariaattiin kohdistuvan porvariston vaikutuksen *olennoituvan* nimenomaan Potresovin ryhmissä, nimenomaan vperjodilaisten ryhmäkunnassa. Tuon ilmeisen tosiasian *kiertäminen* onkin seikkailupolitiikkaa, sillä kukaan ei tähän mennessä ole rohjennut sanoa suoraan, että Potresoveilla ja kumpp. *ei ole* likvidaattoruuslinjaa ja että otzovismin tunnustaminen „lailliseksi suuntavivahdeeksi” *vastaa* puolueen linjaa. Täysistunnon jälkeistä vuotta emme ole eläneet turhaan. Meille on karttunut enemmän kokemusta. Ilmauksen silloin merkille pannuista tendensseistä olemme nähneet *käytännössä*. Olemme nähneet *ryhmäkunnat*, joissa nämä tendenssit ovat olennoituneet. Eikä vähänkään laajempia työläiskerroksia voida nyt enää pettää *puhumalla* näiden *puoluevastaisten* ryhmäkuntien muka „puoluehenkisestä” „yksimielisestä toiminnasta”.

Ja vihdoin kolmanneksi Trotskin politiikka on seikkailupolitiikka *organisatorisessa* mielessä, sillä se, kuten jo mainitsimme, repii hajalle puolueen legaalisuutta ja järjestelemällä yhden ulkomaisen ryhmän nimissä (tai *kahden* puoluevastaisen ryhmäkunnan, golosilaisten ja vperjodilaisten liiton nimissä) konferenssia lähtee suoranaisesti hajaannuksen tielle. Valtuutettuina puhumaan koko puolueen nimissä velvollisuutemme on puolustaa puolueen legaalisuutta loppuun saakka. Mutta me emme lainkaan tahdo, että „legaalisuus”-muotojen vuoksi puolueen jäseniltä jäisi näkemättä asian *ydin*. Päinvastoin, me kiinni-

tämme sosialidemokraattien *päähuomion* juuri asian *ytimeen*, jona on golosilaisten ja vperjodilaisten *liitto*, mikä suojaa herrojen Potresovien likvidaattoritoininnan täyttä vapautta ja otzovistien puolueenhajotustyötä.

Kehotammekin siis kaikkia sosialidemokraatteja ryhtymään päättäväiseen taisteluun puolueen legaalisuuden puolesta, taisteluun puoluevastaista liittoa vastaan vastaan marxilaisuuden periaatteellisten perustojen puolesta ja sosialidemokratismiin puhdistamiseksi liberalismista ja anarkismista.

P. S.* Yllä olevan artikkelin julkaiseminen erillisenä vedoksena (mikä tehtiin toimituskunnan enemmistön — bolshevikki-virtauksen kahden edustajan ja puolalaisen järjestön edustajan — äänestyksen perusteella) aiheutti toimituskunnan kahden muun jäsenen — golosilaisten — vastalauseen, joka on julkaistu erillisenä lehtisenä. Tässä lehtisessä sen kirjoittajat eivät kosketele olennaisesti artikkelin: „*Asiaintilasta puolueessa*” sisältöä, vaan syyttävät toimituskunnan enemmistöä: 1) heidän, kahden toimituskumppanin, muodollisten oikeuksien loukkaamisesta, 2) „poliisihenkisen ilmoituksen” tekemisestä. Katsoimme oikeimmaksi siirtää koko kiistan Keskuskomiteaan, koska sitä ei käydä periaatteista ja taktiikasta, vaan organisatorisen torailun ja henkilökohtaisten hyökkäilyjen mielessä. Luulemme, että kaikki *puoluetoverit*, odottamatta KK:n päätöstä tästä kysymyksestä, kykenevät antamaan oikean arvon toimituskunnan kahden jäsenen Martovin ja Danin „väittäly”-metodeille.

Julkaistu joulukuun 23 tai 24 p:nä 1910 (tammikuun 5 tai 6 p:nä 1911) erillisenä vedoksena „Sotsial-Demokrat” lehden 19. numerosta

Julkaistaan vedoksen tekstistä, jota on verrattu „Sotsial-Demokratin” 19.—20. numeron Lisälehdessä tekstiin

* — Postscriptum — jälkikirjoitus. *Toim.*